

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/153/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116208234
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7116208234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. X.XX.XXXX, bytom v Českej republike, Malá strana 1, 742 85 Vřesina, proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody z nesprávneho úradného postupu štátu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 29. marca 2022 č.k. 24C/8/2020 - 112 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovanému voči žalobcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (teraz Mestský súd Košice, ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zo dňa 29. marca 2022 č.k. 24C/8/2020 – 112 rozhodol, že:

- I. žalobu o zaplatenie sumy 10.705,80 EUR (t.j. 322.523 Sk) s príslušenstvom zamieta,
- II. žalobu o zaplatenie sumy 15.024,21 EUR (t.j. 452.619,50 Sk) s príslušenstvom zamieta,
- III. žalobu o zaplatenie sumy 12.477,83 EUR (t.j. 375.907 Sk) s príslušenstvom zamieta,
- IV. žalobu o zaplatenie sumy 17.782,12 EUR (t.j. 535.704 Sk) s príslušenstvom zamieta,
- V. žalobu o zaplatenie ušlého zisku a náhrady nemajetkovej ujmy zamieta,
- VI. priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Súd tak rozhodol o žalobe žalobcu, doručenej súdu dňa 6.6.2006, ktorou sa domáhal pôvodne voči žalovaným Slovenskej republike (žalovaná v 1. rade) a JUDr. Jánovi Borovskému, súdному exekútorovi (žalovaný v 2. rade) zaplatenia sumy spolu vo výške 4.544.313,50 Sk s príslušenstvom titulom náhrady škody, náhrady ušlého zisku a náhrady za nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom štátu pri vykonávaní exekúcie. Škodu žalobca videl v strate vymožitelnosti svojich pohľadávok, uplatnených v exekučnom konaní, v ktorom mal vystupovať v pozícii oprávneného. Škodu preto žalobca špecifikoval v rozsahu zodpovedajúcom celej výške pohľadávky, vyplývajúcej z exekučných titulov, uplatnenej v exekučnom konaní. okrem toho sa domáhal aj a náhrady za nemajetkovú ujmu. Pretože v priebehu konania žalovaný v 2. rade zomrel a žalobca podaním zo dňa 21.9.2015 vzal žalobu voči nemu späť, konanie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bolo zastavené

uznesením zo dňa 12.11.2015 č.k. 24C/20/2006-418 a nárok žalobcu vo vzťahu k žalovanému v 1. rade bol vylúčený na samostatné konanie, ktoré bolo vedené pod sp.zn. 24C/96/2016, a to potom, ako

2.1. súd vo veci samej rozhodol prvý krát rozsudkom zo dňa 16.11.2017 č.k. 24C/96/2016-132 nasledovne: 1. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 10.705,80 EUR t.j. 322.523 Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, 2. v prevyšujúcej časti o zaplataenie sumy 2.676,46 EUR t.j. 80.631 Sk žalobu zamieta, 3. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15.024,21 EUR t.j. 452.619,50 Sk v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, 4. žalobu v časti o zaplataenie sumy 12.477,83 EUR t.j. 375.907 Sk, ako aj sumy 6.238,91 EUR t.j.187.953,50 Sk s príslušenstvom zamieta, 5. žalobu v časti o zaplataenie sumy 10.018,85 EUR t.j. 301.828 Sk, ako aj sumy 5.009,43 EUR t.j.150.914 Sk s príslušenstvom zamieta, 6. konanie v časti o zaplataenie sumy 10.854,31 EUR t.j. 326.997 Sk, ako aj sumy 5.427,16 EUR t.j. 163.498,50 Sk s príslušenstvom zastavuje, 7. nárok v prevyšujúcej časti vylučuje na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o náhrade trov celého konania,

2.2. odvolaním strán boli napadnuté výroky rozsudku zo dňa 16.11.2017 č.k. 24C/96/2016-132 pod č. 1, 3 a 4 a výroky pod č.2, 5, 6 a 7 nadobudli právoplatnosť,

2.3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 10.7.2018 č.k. 5Co/217/2018-187 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu,

2.4. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 26.2.2020 sp.zn. 4Cdo/52/2019 rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, pričom vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v spore o náhradu škody uplatnenej z titulu nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb. bude povinnosťou súdu prvej inštancie, okrem vznesenej námietky premlčania, zaoberať sa dôvodnosťou uplatneného nároku z hľadiska preukázania základných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to vznik škody, porušenie právnej povinnosti, príčinnej súvislosti medzi škodou a zavinením. V sporovom konaní má žalobca povinnosť tvrdenia, nesplnenie tejto povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce skutočnosti) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Z obsahu spisu len vyplýva, že žalobca listom z 14. novembra 1998 adresovaným JUDr. Jánovi Borovskému, súdnemu exekútorovi oznámil cesiu pohľadávok v ním vedených exekučných veciach sp. zn. 2Ex 0316/97 od 31. januára 1997, sp. zn. Ex 1310/96 od 27. mája 1996, sp. zn. 2Ex 0319/97 od 31. januára 1997, sp. zn. 2Ex 0313/97 od 31. januára 1997, sp. zn. Ex 2600/96 od 21. augusta 1996 a vo veci Poľnohospodárske družstvo v likvidácii Marhaň od 4. novembra 1992 (č. I. 28 spisu), ako aj požiadal, aby došlo k zmene v osobe oprávneného z Drevona, š. p. v likvidácii na oprávneného - žalobcu. Súčasťou tohto podania je aj kópia zrejme o doručovaní tohto listu súdnemu exekútorovi. Avšak len na základe oznámenia o cesii, žalobca v sporovom konaní nepreukázal, že o zmene právneho subjektu na strane oprávnených bolo procesným uznesením rozhodnuté v exekučných konaniach a táto skutočnosť nevyplýva ani z obsahu spisu.

3. Po vrátení veci z dovolacieho konania bola vec vedená pod sp.zn. 24C/26/2018. Uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 15.6.2021 súd spojil toto konanie s konaním o vylúčenom nároku na spoločné konanie, ktoré bolo vedené pod sp.zn. 24C/8/2020.

4. Predmetom konania po vrátení veci z dovolacieho konania ostali:

4.1. nárok žalobcu na zaplataenie sumy 10.705,80 EUR (322.523 Sk) s príslušenstvom (exekučné konanie vedené proti P. Sokolovi),

4.2. nárok žalobcu na zaplataenie sumy 15.024,21 EUR (452.619,50 Sk) s príslušenstvom (exekučné konanie vedené proti I. Grejtákovi),

4.3. nárok žalobcu na zaplataenie sumy 12.477,83 EUR (375.907 Sk) s príslušenstvom (exekučné konanie vedené proti D. E.),

4.4. nárok žalobcu na zaplataenie sumy 17.782,12 EUR (535.704 Sk) s príslušenstvom (pôvodne vylúčený nárok - exekučné konanie vedené proti C. F.),

4.5. nárok žalobcu na náhradu škody titulom ušlého zisku a na náhradu nemajetkovej ujmy (pôvodne vylúčený nárok).

5. Po právnej stránke súd nárok posúdil podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (Prechodné ustanovenia), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004 (čl. VI). Vzhľadom k tomu, že podľa skutkových tvrdení žalobcu ku škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom malo v jednotlivých exekučných konaniach dôjsť pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z. (pred 1.7.2004), vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 2 citovaného zákona, súd predmetnú vec posudzoval podľa dovedy účinných právnych predpisov, konkrétne podľa § 1 ods. 1, § 18 ods. 1 a 2, § 20, § 22 ods. 1, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom posudzoval aj námietku premlčania vznesenú žalovanou s tvrdením, že pre posúdenie otázky začiatku plynutia premlčacej doby musí byť jasné, kedy sa poškodený dozvedel o vzniku škody a v danom prípade je zrejmé, že sa tak stalo najneskôr dňa 12.5.2005, kedy žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, v ktorej (rovnako ako v žalobe zo dňa 6.6.2006) tvrdil, že škoda mu vznikla len v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora, vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Prešov žalobca takto upresnil žalobu, a teda nárok na náhradu škody si uplatnil až v priebehu konania dňa 22.11.2016, a vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Nové Zámky až dňa 7.11.2017, teda v oboch prípadoch celkom zjavne po uplynutí 3 ročnej subjektívnej premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Súd pritom túto námietku žalovanej posudzoval i so zreteľom na argumentáciu žalobcu vo vzťahu k námietke premlčania, založenú na tvrdení, že už z textu jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a z textu žaloby vyplýva, že namietal nielen nesprávny úradný postup súdneho exekútora, ale aj exekučných súdov a ak žalobca označil štát za zodpovedný subjekt, potom dostatočne identifikoval pôvodcov nesprávneho úradného postupu, ktorí zahŕňajú aj súdneho exekútora aj exekučný súd, tiež na poukaze na celkové vnímanie exekučného konania ako konania z úradnej moci štátu, ako i tvrdení, že to, ktorá zložka úradnej moci v rámci exekučného konania sa dopustila nesprávneho úradného postupu, sa preukázalo až dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie oboznámením jednotlivých exekučných spisov a až vtedy mohol žalobca nadobudnúť vedomosť o konkrétnom pôvodcovi nesprávneho úradného postupu, pričom pre uplatnenie nároku na náhradu škody však postačovalo jediné - jeho vedomosť o vzniku škody, ako i na tvrdení, že žalovanou vznesená námietka premlčania vykazuje znaky rozporu s dobrými mravmi.

6. Súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že návrh na vykonanie exekúcie vo všetkých exekučných veciach podal ako oprávnený pôvodný veriteľ: Drevona, š.p. (od 5.9.1997 do 27.3.2002 v likvidácii), so sídlom v Banskej Bystrici, IČO:00 153 605. Z výpisu z obchodného registra súd zistil, že oprávneného zastupoval A. G. C., ktorý bol poverený riadením štátneho podniku resp. ako likvidátor v období od 30.1.1997 do 27.3.2002. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.3.1998 bol na oprávneného vyhlásený konkurz, pričom za správcu konkurznej podstaty súd určil JUDr. Pavla Kontroša, advokáta.

7. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu o zaplatenie sumy 10.705,80 EUR (t.j. 322.523 Sk) s príslušenstvom vo vzťahu k exekučnému konaniu proti povinnému H. E. sp.zn. 2Ex 0319/97, Okresný súd Nové zámky sp.zn. Er 187/97, súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia z exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Jána Borovského sp.zn. 2Ex 0319/97 v spojení s exekučným spisom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. Er 187/97, že: (a) pôvodný oprávnený podal dňa 31.1.1997 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému H. E., (b) súdny exekútor dňa 17.2.1997 požiadal súd o udelenie poverenia, (c) súdne poverenie na vykonanie exekúcie mu bolo doručené dňa 21.2.1997, (d) dňa 10.9.2002 bola súdnemu exekútorovi doručená žiadosť žalobcu o oznámenie stavu exekučných konaní zo dňa 2.9.2002 s tým, že v prílohe mu zároveň poslala overenú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 15.1.1998, na základe ktorej nadobudol od pôvodného oprávneného pohľadávku voči povinnému, (e) Drevona, š.p. v likvidácii ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli dňa 15.1.1998 zmluvu, predmetom ktorej bolo postúpenie viacerých pohľadávok, okrem iných aj pohľadávky vymáhanej voči povinnému H. E., (f) podaním zo dňa 4.3.2003 súdny exekútor požiadal exekučný súd o zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 2 v spojení s § 31 Exekučného poriadku z dôvodu, že oprávnený neuhradil preddavok na trovy exekúcie (g) Okresný súd v Nových Zámokoch uznesením č.k. Er 187/97-11 zo dňa 28.7.2003 exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 v spojení s § 31 Exekučného poriadku z dôvodu, že oprávnený neuhradil preddavok na trovy exekúcie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.10.2003. Exekučný súd v hlavičke uznesenia ako oprávneného označil Drevona, š.p. závod 03, I. J. XX, K. a ako jeho zástupcu JUDr. Michala

Koscelanského. Uznesenie bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 11.8.2003 a zástupcovi Drevony š.p. JUDr. Michalovi Koscelanskému dňa 11.8.2003. Voči tomuto uzneseniu odvolanie nebolo prípustné. Uznesenie o zastavení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 31.10.2003.

7.1. Súd skúmal, či súdny exekútor a exekučný súd v predmetnej exekučnej veci postupovali v súlade so zákonom č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), a to § 37 ods. 1 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase rozhodovania o zastavení exekúcie, § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, ako i § 92 ods. 2, § 254 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), v znení neskorších právnych predpisov.

7.2. Uzavrel, že exekučný súd pochybil, keď v hlavičke uznesenia č.k. Er 187/97-11 zo dňa 28.7.2003 označil ešte pôvodného oprávneného - Drevona, š.p. závod 03, I. J. XX, K. a uznesenie o zastavení exekúcie doručoval zástupcovi pôvodného oprávneného a to napriek tomu, že už dňa 10.9.2002 bolo do exekučného spisu doručené oznámenie žalobcu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok sa stal právnym nástupcom oprávneného. Žalobca spolu s týmto podaním predložil zmluvu o postúpení pohľadávok, z ktorej vyplýva, že na žalobcu prešlo právo z exekučného titulu. Podanie žalobcu bolo v exekučnom spise riadne zažurnalizované ešte pred úkonom súdneho exekútora - predložením veci súdu na zastavenie exekúcie. Za danej situácie mal exekučný súd správne postupovať podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, t.j. rozhodnúť o zmene na strane oprávneného a konať so žalobcom ako právnym nástupcom oprávneného a žalobcovi doručiť aj uznesenie o zastavení exekúcie. Keďže tak súd neučinil, žalobca sa o zastavení exekúcie nedozvedel. Nesprávneho úradného postupu sa nedopustil exekútor, ale exekučný súd. Ide preto o nesprávny úradný postup exekučného súdu.

7.3. Napriek tomuto záveru sa však súd nezaoberal splnením ďalších dvoch predpokladov pre záver o zodpovednosti štátu (vznik škody a príčinná súvislosť) a žalobu v tejto časti zamietol, a to z dôvodov: a) premlčanie, b) nevyužitie existujúcej možnosti uspokojenia pohľadávky. Dôvodil, že pokiaľ žalobca žaloval štát a ako právny titul zodpovednosti označil nesprávny úradný postup súdneho exekútora, ktorý po skutkovej stránke (škodový dej) vymedzil nasledovne: „Súdny exekútor doposiaľ žalobcu ako oprávneného neuspokojil, dlholeté prietahy v konaní znamenajú evidentný nesprávny úradný postup, ktorý zvyhodňoval dlžníkov a umožnil im, aby svoj majetok previedli na tretie osoby, čím bol žalobca ako veriteľ znevýhodnený“, nestotožnil sa s argumentáciou žalobcu, že takéto skutkové vymedzenie (opísanie) nesprávneho úradného postupu - škodového deja, zahŕňalo resp. označovalo za vadný aj postup exekučného súdu. Dodal, že nie je úlohou súdu v tomto konaní nachádzať alebo vyhľadávať, či, kto, kedy a akým spôsobom sa dopustil nesprávneho úradného postupu, ktorým bola žalobcovi spôsobená ním tvrdená škoda. Pre úplný opis škodového deja nejde len o identifikáciu pôvodcu nesprávneho úradného postupu, ale aj (najmä) o vymedzenie, v čom vidí žalobca nesprávny úradný postup. To je úlohou žalobcu, jeho povinnosťou skutkového tvrdenia. Škoda totiž môže byť len dôsledkom určitého protiprávneho konania (porušenia právnej povinnosti), ktorý prirodzene zahŕňa aj pôvodcu tohto porušenia. Inak povedané, ak je možné vymedziť, v čom spočíva nesprávny úradný postup, je potom možné vymedziť aj to, kto sa ho dopustil. Pre podporu uvedeného záveru podľa názoru súdu svedčí aj to, že nepochybne už v čase predbežného prerokovania nároku na náhradu škody by mali byť zo strany žiadateľa (žalobcu) tvrdené (opísané) a preukázané základné podmienky pre zodpovednosť štátu. V prípade nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci by mal byť škodový dej po skutkovej stránke opísaný tak, aby štát už pri predbežnom prerokovaní nároku mohol posúdiť, či sú splnené všetky podmienky pre záver o zodpovednosti štátu a teda, kto, kedy a akým spôsobom sa dopustil nesprávneho úradného postupu (v čom spočíval nesprávny úradný postup) a či tvrdená škoda je alebo nie je v príčinnej súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom.

7.4. Z uvedeného potom súd vyvodil, že uplatnená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi. Neprihliadnutie na tento zákonom prípustný prostriedok procesnej obrany, by v zmysle ustálenej súdnej judikatúry muselo byť zdôvodnené skutočne výnimočnými okolnosťami, ktoré však v posudzovanej veci neboli naplnené. Súd považoval za potrebné poukázať na postoj samotného žalobcu a teda, či bol v dostatočnej miere aktívny (bdelý) v postupe pri ochrane svojich práv a teda, pri vymáhaní svojej pohľadávky. V tejto súvislosti súd uviedol, že zo zmluvy o postúpení pohľadávok je zrejmé, že pôvodný oprávnený Drevona, š.p. v likvidácii ako postupca a žalobca ako postupník (podnikateľ s názvom FLOP, s miestom podnikania v Ostrave, Vítkovická 14) uzavreli dňa 15.1.1998 zmluvu, predmetom ktorej bolo postúpenie viacerých pohľadávok, okrem iného aj vyššie špecifikovaných pohľadávok vymáhaných v exekučných konaniach. Napriek tomu, že žalobca pohľadávku nadobudol

na základe zmluvy o postúpení pohľadávok už v januári 1998, nepreukázal svoje tvrdenie, že by túto skutočnosť oznámil do exekučných konaní tak, ako to tvrdil - už v novembri 1998. Na preukázanie tohto tvrdenia žalobca predložil svoj list označený ako „Oznámení o cessii pohľadávok“ zo dňa 14.11.1998, adresovaný JUDr. Jánovi Borovskému, z ktorého súd zistil, že žalobca súdnemu exekútorovi oznámil, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.1.1998 sa stal veriteľom pohľadávok vymáhaných Drevonou š.p. v likvidácii. Zároveň uviedol, že zasiela exekútorovi zmluvu o postúpení pohľadávok.

7.5. Dôvodil, že pokiaľ žalobca predložil ako dôkaz o zaslaní tohto listu iba podací hárok, z ktorého súd zistil, že žalobca podal zásielku dňa 14.11.1998 na pošte Ostrava pod podacím č. 67713 a adresoval ju Exekútorskému úradu Košice JUDr. Ján Borovský, Tr. SNP 48/A, v žiadnom z oboznámených exekučných spisov sa však predmetné podanie žalobcu zo dňa 14.11.1998 nenachádzalo. Pretože v exekučných spisoch sa nachádzalo len oznámenie žalobcu o postúpení pohľadávok zo dňa 2.9.2002, súd musel vychádzať zo záveru, že žalobca oznámil do exekučných konaní cessiu až v roku 2002, kedy sa po štyroch rokoch a ôsmich mesiacoch od nadobudnutia pohľadávky dotazoval na stav exekučných konaní, ktoré boli vedené na návrh pôvodného oprávneného už od roku 1996, resp. 1997. Od roku 2002, kedy žalobca oznámil cessiu, však uplynuli ďalšie tri roky, po ktorých sa žalobca rozhodol rovno podať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (12.5.2005). V tejto súvislosti súd zdôraznil, že sám žalobca potvrdil, že do exekučných spisov nahliadnuť nebol a teda, bez relevantných konkrétnych informácií o postupe v exekučných konaniach rovno podal žalobu na súd, ktorú zdôvodnil jednoznačne - za pôvodcu nesprávneho úradného postupu označil súdneho exekútora a samotný nesprávny úradný postup špecifikoval len vo všeobecnej rovine - prietahmi v konaní.

7.6. Z týchto okolností súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca musel nadobudnúť vedomosť o škode najneskôr dňa 12.5.2005, kedy podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, v ktorej presne vyčíslil výšku škody a zároveň, škodový dej vymedzil len nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim v prietahoch súdneho exekútora pri vymáhaní pohľadávky. Nesprávny úradný postup súdneho exekútora však v tejto veci preukázaný nebol a nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu žalobca uplatnil neskoro (22.11.2016), po uplynutí premlčacej doby - táto uplynula dňa 12.5.2008.

7.7. Čo sa týka ďalšieho dôvodu pre zamietnutie žaloby v tejto časti - nevyužitie existujúcej možnosti uspokojenia pohľadávky, súd konštatoval, že žalobca nevyužil možnosť podať nový návrh na vykonanie exekúcie v predmetnej veci. Exekučný titul - platobný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky nadobudol právoplatnosť dňa 19.7.1996. 10 ročná premlčacia doba na výkon rozhodnutia, resp. na vykonanie exekúcie, uplynula dňa 19.7.2006 (t.j. až po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie a po podaní žaloby). Žalobca teda v čase podania žaloby pohľadávku nestratil, takže nebolo vylúčené, že by jeho pohľadávka mohla ešte v budúcnosti byť uspokojená. V tomto smere súd poukázal na ustálenú súdnu judikatúru, v zmysle ktorej okolnosť, že sa v exekučnom konaní nepodarilo uspokojiť pohľadávku oprávneného, sama osebe škodu nepredstavuje. O majetkovú ujmu, za ktorú by z titulu nesprávneho úradného postupu zodpovedal štát, by sa jednalo len vtedy, ak by v dôsledku prietahov v exekučnom konaní už pohľadávka oprávneného nemohla byť uspokojená iným spôsobom, napr. ďalším postupom v exekučnom konaní. Napriek existencii nesprávneho úradného postupu tak nebola je splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu - vznik škody (tzv. predčasnosť žaloby).

7.8. Zhrnúc vyššie uvedené, súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 10.705,80 EUR (t.j. 322.523 Sk) s príslušenstvom ako nedôvodnú zamietol (výrok I. rozsudku).

8. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu o zaplatenie sumy 15.024,21 EUR (t.j. 452.619,50 Sk) s príslušenstvom vo vzťahu k exekučnému konaniu proti povinnému A. L. (sp.zn. Ex 1310/96, Okresný súd Prešov sp.zn. Er 486/97) súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia z exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Jána Borovského sp.zn. Ex 1310/96 v spojení s exekučným spisom Okresného súdu v Prešove sp.zn. Er 486/97, že: (a) pôvodný oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému A. L. dňa 27.5.1996, (b) súdny exekútor požiadal súd o udelenie poverenia dňa 10.6.1996, (c) Okresný súd v Prešove vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 25.6.1996, (d) súdny exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 3.7.1996, proti ktorému povinný dňa 30.7.1996 podal námietky, (e) súdny exekútor predložil spis spolu s námietkami na rozhodnutie Okresnému súdu v Prešove dňa 10.9.1996, (f) Okresný súd v Prešove uznesením zo dňa 13.11.2001 č.k. Er 486/96-27 námietky proti exekúcii zamietol.

8.1. Súd skúmal, či súdny exekútor a exekučný súd v predmetnej exekučnej veci postupovali v súlade so zákonom č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), a to § 50 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase predloženia námietok na rozhodnutie exekučnému súdu, ako aj v čase, kedy exekučný súd o námietkach rozhodol.

8.2. Odkazom na ustanovenie čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru, na konštantné judikovanie Ústavného súdu SR, že časť exekučného konania, ktorou je rozhodovanie o námietkach povinného, treba spravidla považovať za konanie tak po právnej stránke, ako aj po stránke faktickej (skutkovej) za pomerne jednoduché, keďže rozhodovanie exekučného súdu v incidenčnom spore vyvolanom námietkami nie je takým rozhodovaním, ktoré vyžaduje dokazovanie, čo je dané tým, že o veci účastníkov exekučného konania bolo už právoplatne rozhodnuté vo veci samej exekučným titulom, ktorý je podkladom pre nariadenie exekúcie a medzi účastníkmi exekučného konania už preto nemôže byť sporné, aké práva prináležia oprávnenému a aké záväzky má voči oprávnenému povinný, súd prvej inštancie uzavrel, že skúmaný prípad je z hľadiska právnej a faktickej náročnosti štandardným prípadom, ktorý nevykazuje žiadne znaky komplikovanosti, rozhodovanie o námietkach v trvaní vyše piatich rokov je evidentne neprimerané a nesprávneho úradného postupu sa nedopustil exekútor, ale exekučný súd, pretože o námietkach povinného proti upovedomeniu o začatí exekúcie nerozhodol bez zbytočných prietahov.

8.3. Napriek tomuto záveru sa však súd nezaoberal splnením ďalších dvoch predpokladov pre záver o zodpovednosti štátu (vznik škody a príčinná súvislosť) a žalobu v tejto časti zamietol a to s poukazom na dôvody: a) premlčanie, b) exekučné konanie stále trvá - žalobca pohľadávku nestratil.

8.4. Čo sa týka premlčania, súd vo vzťahu k tejto časti nároku poukázal na zdôvodnenie rozsudku uvedené pod bodmi 49 až 57 tohto rozsudku. Za takýchto okolností súd mal za zrejmé, že žalobca nadobudol vedomosť o škode najneskôr dňa 12.5.2005, kedy podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, v ktorej presne vyčíslil výšku škody a zároveň škodový dej vymedzil nesprávnym úradným postupom, spočívajúcim iba v prietahoch súdneho exekútora pri vymáhaní pohľadávky. Nesprávny úradný postup súdneho exekútora preukázaný nebol a nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu žalobca uplatnil neskoro (7.11.2017), po uplynutí premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 12.5.2008.

8.5. Ako ďalší dôvod pre zamietnutie žaloby v tejto časti súd vyhodnotil skutočnosť, že exekučné konanie vedené proti A. L. doposiaľ stále prebieha, nie je skončené a tak napriek existencii nesprávneho úradného postupu nie je splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu - vzniku škody (tzv. predčasnosť žaloby).

8.6. Dodal, že na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že v čase, kedy súdny exekútor nemohol pokračovať v exekúcii, lebo predložil spis spolu s námietkami proti upovedomeniu o začatí exekúcie exekučnému súdu (10.9.1996 do 13.11.2001), sa dlžník zbavil exekvovateľného majetku. V tomto smere súd uviedol, že: (a) predmetom exekúcie bola pohľadávka žalobcu vo výške 452.619,50 Sk a v dobe začatia exekučného konania, ako aj v čase, kedy mal exekučný súd rozhodovať o námietkach proti exekúcii, bol povinný A. L. vlastníkom nehnuteľností, a to parcely č. 212 o výmere 565 m² zastavaná plocha, ako aj rodinného domu súp. č. 2 stojaceho na tejto parcele, zapísaných na liste vlastníctva č. XX, kat. územie J., ktorých hodnota bola určená znaleckým posudkom č. 106/97 z apríla 1997 A. M. N. vo výške 627.878,- Sk, (b) povinný darovacou zmluvou zo dňa 23.4.1997, t.j. v období, kedy exekučný súd mal rozhodovať o námietkach proti exekúcii, previedol tieto na svoju dcéru F. L., (c) avšak v čase, kedy žalobca nadobudol pohľadávku od pôvodného oprávneného (zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 15.1.1998) dlžník – povinný, už nevladnil nehnuteľnosť (keďže ju previedol ešte v roku 1997) a teda, žalobca už v čase nadobudnutia (kúpy) pohľadávky ani nemohol počítat s exekvovateľnosťou tohto majetku dlžníka. Dodal, že z doterajšieho priebehu exekučného konania je zrejmé, že žalobca doposiaľ nebol uspokojený ani len čiastočne, avšak stále nie je vylúčené, že by pohľadávka žalobcu ešte nemohla byť uspokojená.

8.7. Zhrnúc vyššie uvedené, súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 15.024,21 EUR (t.j. 452.619,50 Sk) s príslušenstvom zamietol (výrok II. rozsudku).

9. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu o zaplatenie sumy 12.477,83 EUR (t.j. 375.907 Sk) s príslušenstvom vo vzťahu k exekučnému konaniu proti povinnému D. E. (sp.zn. 2Ex 0313/97, Okresný súd Galanta sp.zn. Er 1017/97), súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia z exekučného spisu Okresného súdu Galanta sp.zn. Er 1017/97 v spojení s exekučným spisom súdneho exekútora JUDr. Jána Borovského sp.zn. 2Ex 0313/97, že: (a) oprávnený - Drevona, š.p., podal dňa 31.1.1997 proti povinnému D. E. návrh na vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky vo výške 102.516,- Sk s príslušenstvom, (b) súdny exekútor požiadal súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 27.10.1997, (c) poverenie mu bolo udelené dňa 30.10.1997, (d) správca konkurznej podstaty oprávneného JUDr. Pavol Kontroš podaním zo dňa 13.10.1998 zobral návrh na vykonanie exekúcie späť, (d) Okresný súd v Galante uznesením zo dňa 4.3.1999 č.k. Er 1017/97-9 z dôvodu späťvzatia návrhu exekučné konanie zastavil.

9.1. Súd skúmal, či súdny exekútor a exekučný súd v predmetnej exekučnej veci postupovali v súlade so zákonom č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), a to § 57 ods.1 písm. c) Exekučného poriadku v spojení s § 254 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.), v znení neskorších právnych predpisov.

9.2. Majúc za preukázané, že pôvodný oprávnený - Drevona, š.p., podaním zo dňa 13.10.1998 zobral návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému D. E. späť, súdny exekútor vec predložil exekučnému súdu na zastavenie konania a Okresný súd v Galante uznesením č.k. Er 1017/97-9 zo dňa 4.3.1999 exekučné konanie zastavil, súd uzavrel, že súdny exekútor, ako aj exekučný súd, postupovali pri vykonávaní exekúcie správne, pretože konali v súlade s vôľou oprávneného, rešpektujúc jeho právo disponovať návrhom na vykonanie exekúcie, ktorého prejavom je späťvzatie návrhu na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor, ani exekučný súd nemali vedomosť o tom, že došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá bola predmetom exekúcie, na žalobcu. Aj za predpokladu, že by bol žalobca preukázaný, že oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.1998 došlo do dispozičnej sféry súdneho exekútora alebo súdu (čo ale neučinil), aj toto oznámenie je až zo dňa 14.11.1998, a teda až po dátume, kedy pôvodný oprávnený vzal návrh na vykonanie exekúcie späť (13.10.1998).

9.3. Dodal, že aj v tejto veci mohol žalobca ako oprávnený podať nový návrh na vykonanie exekúcie. Exekučný titul - platobný rozkaz Okresného súdu Galanta nadobudol právoplatnosť dňa 27.6.1996, 10 ročná premĺčacia doba na výkon rozhodnutia uplynula dňa 27.6.2006, teda až po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie a po podaní žaloby. Z uvedeného súd vyvodil, že žalobca v čase podania žaloby pohľadávku nemal stratenú, takže nebolo vylúčené, že by jeho pohľadávka mohla ešte v budúcnosti byť uspokojená.

9.4. Zhrnúc uvedené, súd uzavrel, že úradný postup súdneho exekútora a aj exekučného súdu v exekučnej veci vedenej proti povinnému D. E. pod sp.zn. Er 1017/97, 2Ex 0313/97, bol správny. Nie je tak splnená základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody, a preto žalobu v časti o zaplatenie sumy 12.477,83 EUR (t.j. 375.907 Sk) s príslušenstvom zamietol (výrok III. rozsudku).

10. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu o zaplatenie sumy 17.782,12 EUR (t.j.535.704 Sk) s príslušenstvom vo vzťahu k exekučnému konaniu proti povinnému C. F. (sp.zn. 2 EX 0316/97, Okresný súd Nové zámky sp.zn. Er 186/97), súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia z exekučného spisu súdneho exekútora JUDr. Jána Borovského sp.zn. 2 EX 0316/97 v spojení s exekučným spisom Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. Er 186/97, že: (a) pôvodný oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému C. F. dňa 31.1.1997, (b) súdny exekútor požiadal súd o udelenie poverenia dňa 17.2.1997, (c) Okresný súd Nové Zámky vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 19.2.1997, (d) exekučné konanie sa skončilo jeho zastavením (Upovedomenie o zastavení starej exekúcie zo dňa 4.2.2020) z dôvodu, že povinný zomrel a dedičské konanie bolo zastavené z dôvodu, že povinný nezanechal žiaden majetok.

10.1. Vychádzajúc z premisy, že: (a) pre posúdenie nároku je relevantný len taký nesprávny úradný postup a vznik škody v príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom, ktoré nastali v čase do podania žaloby, resp. do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, pretože už v tom čase žalobca tvrdil, že mu škoda z tohto titulu vznikla, (b) samotná okolnosť, že sa v exekučnom konaní nepodarilo vymôcť, resp. uspokojiť pohľadávku oprávneného, sama osebe škodu nepredstavuje, súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca vo vzťahu k tejto časti nároku nepreukázal, v čom spočíval taký nesprávny úradný postup súdneho exekútora (alebo súdu), v príčinnej súvislosti s ktorým by žalobcoví

vznikla škoda predstavujúca celú výšku pohľadávky, ktorá bola predmetom vymáhania v exekúcii, nepreukázal, že by sa v dôsledku nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho hoc aj v prieťahoch v konaní, stala jeho pohľadávka nevyzodpovedateľnou. Inak povedané, samotná insolventnosť povinného nemôže byť na ťarchu zodpovednosti štátu, a to aj za predpokladu, že by sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Žalobca teda nepreukázal ani jednu z podmienok pre záver o zodpovednosti štátu za vznik škody.

10.2. Zhrnúc uvedené, súd žalobu o zaplatenie sumy 17.782,12 EUR (t.j.535.704 Sk) s príslušenstvom zamietol (výrok IV. rozsudku).

10.3. Dodal, že pokiaľ žalobca navrhoval vykonať dokazovanie na zistenie solventnosti povinného a nožnej exekvovateľnosti jeho majetku v čase až po podaní žaloby, súd takéto dokazovanie nevykonával, pretože by nemalo žiadnu relevanciu na posúdenie uplatneného nároku.

10.4. Na tvrdenie žalobcu, že v exekučnom konaní vedenom proti C. F. bolo určité peňažné plnenie vymožené a napriek tomu vymožená suma žalobcovi nebola súdnym exekútorom poukázaná, súd uviedol, že: (a) v konaní nebolo sporné a súd mal z oznámení súdnych exekútorov (najprv JUDr. Ján Borovský a neskôr JUDr. Soňa Stodolová) za preukázané, že povinnému bola zrážkami zo mzdy exekvovaná suma spolu vo výške 494,86 EUR (dňa 5.9.2006 suma 156,14 EUR, dňa 11.10.2006 suma 169,36 EUR a dňa 29.11.2006 suma 169,36 EUR), (b) podľa oznámenia súdnych exekútorov JUDr. Borovského a JUDr. Sone Stodolovej exekvovaná suma bola rozložená tak, že suma 213,34 EUR bola zarátaná na trovy exekúcie a suma 281,51 EUR bola dňa 23.11.2009 poukázaná na účet žalobcu ako oprávneného, (c) v exekučnom spise sa žiaden doklad preukazujúci túto skutočnosť nenachádzal, (d) žalobca prijatie uvedenej sumy nepotvrdil, (e) súdni exekútori ani na žiadosť súdu nepredložili dôkaz o poukázaní uvedenej platby na účet žalobcu, avšak za stavu, ak v zmysle § 81 ods.1 Exekučného poriadku, v znení účinnom v čase vykonania zrážok zo mzdy, platby zrazené povinnému zo mzdy mali byť poukázané oprávnenému do 7 dní, t.j. suma vymožená dňa 5.9.2006 mala byť vyplatená do 12.9.2006, suma vymožená dňa 11.10.2006 mala byť vyplatená do 18.10.2006 a suma vymožená dňa 29.11.2006 mala byť vyplatená do 6.12.2006, žaloba je aj v tejto časti nedôvodná, lebo ak aj žalobcovi vznikla škoda v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora (nevyplatenie zrazenej sumy), táto škoda vznikla až po podaní žaloby, a teda ani nebola (nemohla byť) predmetom žaloby podanej dňa 6.6.2006.

10.5. Zhrnúc uvedené súd zamietol žalobu aj v časti o zaplatenie ušlého zisku ako ďalšej zložky vecnej škody a tiež žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy (výrok V. rozsudku).

11. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 256 ods.1 CSP tak, že priznal žalovanej majúcej v spore plný úspech, nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %, keďže neúspech žalobcu predstavuje aj tá časť žaloby, v ktorej súd ešte prvým rozsudkom konanie zastavil (výrok pod bodom VI.) na základe späťvzatia žaloby, a teda pre procesné zavinenie žalobcu. Dôvodom späťvzatia žaloby totiž nebola skutočnosť, že by žalovaná splnila v tejto časti nárok, uplatnený žalobou. O výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, v spojení s doplnením odvolania zo dňa 16.5.2022, z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP, ako i z dôvodu, že rozsudok súdu prvej inštancie v otázke nemajetkovej ujmy a ušlého zisku je neúplný a nepreskúmateľný. Navrhoval zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo zmeniť rozsudok a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Žalobca v odvolaní namietol, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, lebo súd aplikoval nesprávny právny predpis – zák. č. 58/1969 Zb., hoci mal aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., a to preto, lebo nesprávny úradný postup trval aj po dni 1.7.2004, čo plynie i z rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/107/2009. Súdu vytkol, že zamietnutie žaloby postavil na akceptovaní námietky premičania vnesenej žalovanou v roku 2017, teda po 12 rokoch odškodňovacieho konania a opomenul, že označiť precízne vinníka škody nie je povinnosťou poškodeného, a preto z tohto dôvodu sa jeho nárok nemôže premlčať. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viaceré súdne rozhodnutia (NS ČR sp.zn. 25Cdo/1793/2004, 25Cdo/1589/2002, 25Cdo/2353/2009, 28Cdo/479/2009, NS SR sp.zn. 5MCdo/13/2010, rozsudok KS Prešov 3Co/19/2013). Vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu o zaplatenie sumy 10.705,80 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému

H. E. sp.zn. 2Ex 0319/97, Okresný súd Nové zámky sp.zn. Er 187/97, žalobca namietol, že nemôže obstať záver súdu, že nárok je premlčaný a že žalobca má naďalej možnosť pohľadávku vymáhať. Odkázal na závery súdu v rozsudku z 16.11.2017. Vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu o zaplatenie sumy 15.024,21 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému A. L. (sp.zn. Ex 1310/96, Okresný súd Prešov sp.zn. Er 486/97) žalobca namietol, že nemôže obstať záver súdu, že exekučné konanie stále trvá a existuje možnosť vymoženía pohľadávky. Vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu o zaplatenie sumy 12.477,83 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému D. E. (sp.zn. 2Ex 0313/97, Okresný súd Galanta sp.zn. Er 1017/97), žalobca namietol správnosť záveru súdu, že obsah zásielky z 14.11.1998 sa nenachádza v spise a preto žalobca nepreukázal informáciu exekútorovi Borovskému v roku 1998, ale až v roku 2002, vytýkajúc súdu, že nevzal do úvahy judikatúru, ktorú žalobca súdu v priebehu sporu predkladal, ani že nevzal do úvahy fakt, že konkurzný správca K. nemal žiadnu právomoc posielat' dňa 13.10.2018 súdu návrh na zastavenie exekúcie proti povinnému E., pretože už 15.1.1998 bola uvedená pohľadávka postúpená žalobcovi. Zdôraznil, že pokiaľ by súdny exekútor nestratil listiny z 14.11.1998, potom by bol riadne informovaný o cesii z 15.1.1998 a malo byť jeho povinnosťou toto ihneď oznámiť exekučnému súdu a ten by exekúciu proti povinnému E. nikdy nezastavil. Žalobca súdu vytkol, že nevzal do úvahy v otázke preukazovania obsahu listiny judikatúru predloženú žalobcom – rozsudok ESLP z 6.12.2005 vo veci Hornáček proti Slovensku (sťažnosť č. 65575/01) NS ČR 33Cdo/5127/2007, IV.ÚS 630/03, II.ÚS 1331/07, II.ÚS 2040/10. Podčiarkol, že v posudzovanej veci bolo zistené, že exekútorскому úradu boli dňa 11.12.2009 doručené dve zásielky (podacie čísla 7219 a 7220) odoslané žalobcom, ktorý tvrdil, že obsahovali návrhy na zastavenie konania vo veci vedenej pod sp.zn. 77EX 8697/07 a 77 EX 466/01 a žalobca preto svoje tvrdenie nepreukázal, a že žalobca nikdy návrh na zastavenie exekúcie 77 EX8697/07 nepodal a súd postupoval v rozpore s judikatúrou, ak požadoval od žalobcu, aby preukázal obsah zásielok doručených exekútorскому úradu. V otázke ušlého zisku a nemajetkovej ujmy odôvodnenie rozsudku úplne chýba. Žalobcovi nie je zrejmé, ako dospel súd k záveru o neopodstatnenosti žalobcom požadovanej nemajetkovej ujmy a ušlého zisku. Vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu o zaplatenie sumy 17.782,12 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému C. F. (sp.zn. 2 EX 0316/97, Okresný súd Nové zámky sp.zn. Er 186/97) žalobca namietol, že nemôže obstať nepriznanie sumy 494,86 EUR s odôvodnením súdu, že to nebolo predmetom žaloby, lebo žalobca pri podaní žaloby dňa 1.3.2005 nemohol vedieť, že akurát v roku 2006 vznikne škoda 494,86 EUR, ktorú exekútori síce vymôžu, ale žalobcovi ju nevydajú. Súd rozhodol proti zmyslu a duchu odškodňovania.

13. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila a v odvolacom konaní zostala nečinná.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie je prípustné (§ 355 až § 358 CSP), v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 ods. 1 a 2 CSP a z hľadiska žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov, vrátane ich obsahového vymedzenia a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné.

15. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie. Skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť rozsudku. Vo svojom odvolaní žalobca v podstate argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj náležite pri rozhodovaní vo veci vysporiadal. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci, než ako rozhodol súd prvej inštancie. Rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. V danom prípade k zmene skutkového ani právneho stavu počas odvolacieho konania nedošlo, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré použil súd prvej inštancie odkazuje, rovnako ako i na správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), a preto len na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu, so zreteľom na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá

a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (por. napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07), odvolací súd dodáva nasledovné:

18. V prvom rade odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú žalobcovu námietku tvrdenej nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia rozsudku v časti zamietnutia nároku žalobcu na ušlý zisk a náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu tejto časti napadnutého rozsudku.

19. Je nepochybné, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Vyplýva to i z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pretože špecifická odpoveď sa vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Obdobne Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (por. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

20. Súdna prax sa ustálila aj v závere, že za nepreskúmateľné možno považovať také súdne rozhodnutie, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne súd rozhodol, prípadne ktorého výrok je vnútorne rozporný. Pod tejto pojem ustálená judikatúra súdov zaraďuje i prípad, kedy nemožno rozoznať, čo je výrok a čo odôvodnenie, kto sú strany sporu a kto bol rozhodnutím zaviazaný, ako i také rozhodnutie, v ktorom absentujú základné zákonné náležitosti, z ktorých nemožno zistiť, o akej veci bolo rozhodované alebo ako bolo rozhodnuté, ktorého výrok je v rozpore s odôvodnením, ktoré neobsahuje vôbec právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo ktorého dôvody nie sú vo vzťahu k výroku jednoznačné.

21. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku, vrátane výroku V. rozsudku, dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý. Z odôvodnenia rozsudku je úplne zrejmé, z akých skutkových záverov a právnych úvah vychádzal. Súd prvej inštancie v rozsudku dôsledne uviedol dôvody, pre ktoré považoval za nedôvodnú žalobu žalobcu, včítane nároku žalobcu na ušlý zisk a náhradu nemajetkovej ujmy, ako i dôvody, pre ktoré vyhodnotil jeho žalobnú argumentáciu ako neopodstatnenú a naopak obranu žalovanej za dôvodnú. Rozsudok súdu prvej inštancie, a to aj v časti, ktorou súd zamietol nárok žalobcu na ušlý zisk a nemajetkovú ujmu, zodpovedá požiadavkám kladeným na jeho odôvodnenie v zmysle § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku pri posudzovaní dôvodnosti žalobcovho nároku, správne najprv zaoberal otázkou splnenia zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pričom z odôvodnenia rozsudku jednoznačne plynie, že súd zamietol žalobu vychádzajúc jednak zo záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, jednak že v spore nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre záver o zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučného súdu v žalobcom označených exekučných veciach. Práve z týchto dôvodov žalobca nemohol byť úspešný ani v časti svojho nároku na ušlý zisk a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (výrok V. rozsudku), tak, ako to náležite odôvodnil súd prvej inštancie v rozsudku. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov ani v tejto jeho časti.

23. Odvolací súd na tomto mieste pre úplnosť poznamenáva, že pre vznik objektívnej zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. musia byť súčasne splnené tri základné zákonné podmienky: 1/ zrušené nezákonné rozhodnutie orgánu štátu alebo nesprávny úradný postup, 2/ existencia škody (skutočnej škody a ušlého zisku), 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Pojem škoda nebol v zákone č. 58/1969 Zb. definovaný, preto sa v zmysle ustanovenia § 20 citovaného zákona pre výklad použili spoločné ustanovenia Občianskeho zákonníka o škode a to konkrétne ustanovenie § 442 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

24. Ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou súdov definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného (úbytkom aktív, ako je tomu u skutočnej škody), ale stratou očakávaného prínosu. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, lebo musí byť naisto postavené, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Len všeobecné tvrdenie o strate podnikateľskej príležitosti alebo zmarení podnikateľského zámeru bez ďalšieho, nikdy nemôže byť základom pre vznik nároku na náhradu ušlého zisku, a to ani v prípade, ak by boli dôsledkom protiprávnej udalosti. Je tomu tak preto, že zákon č. 58/1969 Zb. nezakladá vznik nároku na náhradu škody paušálne a automaticky v každom jednotlivom prípade porušenia povinnosti zo strany orgánov štátu, ale len celkom výnimočne za predpokladu súčasného naplnenia aj ďalších predpokladov vzniku a existencie zodpovednostného vzťahu, ktorými sú existencia škody (ušlého zisku) a príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním alebo opomenutím orgánov štátu. Dôkazné bremeno ohľadom naplnenia týchto podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu pritom zaťažuje poškodeného žalobcu. Aj existencia ušlého zisku musí byť vždy bezpečne preukázaná. V prípade ušlého zisku nie je možné preukázať jeho reálnu existenciu, ale musia byť dokazované také konkrétne skutkové okolnosti (tvrdené poškodeným), ktoré pri logickej úvahe povedú súd k záveru, že ušlý zisk by skutočne vznikol nebyť protiprávnej udalosti, t.j. dokazuje sa pravdepodobnosť dosiahnutia ušlého zisku u poškodeného v danom čase a podľa miery dokázanej pravdepodobnosti, je potom možné urobiť záver o tom, či by za daných okolností bol žalovaný ušlý zisk aj reálnym. Nepreukázanie existencie takýchto skutkových okolností, by potom mohlo viesť len k záveru, že ušlý zisk, ktorého sa žalobca v konaní domáha, je skutočne iba „fikciou“ (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 513/2014). „Aj v prípade ušlého zisku musí ísť o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti“ (z uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 4 MCdo 23/2008). Za ušlý zisk teda nemožno považovať hypotetický ušlý zisk, ktorý nemá žiadny konkrétny preukázateľný základ. Ušlý zisk je teda stratou konkrétnej, reálnej a preukázateľnej príležitosti zhodnotenia majetku, avšak len za predpokladu, že pravdepodobnosť dosiahnutia zisku u poškodeného je s ohľadom na existujúce okolnosti toho ktorého konkrétneho prípadu vysoko pravdepodobná až blížiac sa k istote (m.m. uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo 319/2008, 1Cdo 76/2008). Pokiaľ žalobca nepreukáže existenciu týchto okolností a výšku ušlého zisku, ktorý mohol pri bežnom chode vecí očakávať, nemôže byť v konaní úspešný.

25. Vo svetle uvedených východísk preto odvoláciu námietku žalobcu proti odôvodneniu napadnutého rozsudku v časti zamietnutia nároku na ušlý zisk a nemajetkovú ujmu, odvolací súd posúdil len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení rozsudku, ktorá ale nezakladá vadu nesprávnosti postupu súdu, ktorým sa odníma strane sporu možnosť uskutočňovať jej procesné práva, a teda dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces, nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Súd v civilnom sporovom konaní totiž nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 132 ods. 1 CSP, § 185 ods. 1 až 3 CSP), a nie sporových strán. Nevykonanie určitého dôkazu môže potom mať za

následok len neúplnosť skutkových zistení, vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (por. m.m. R 37/1993). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces nepatrí ani právo strany sporu, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (por. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03), nepatrí tam ani právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04) a ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/04).

26. Ani ostatné žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené.

27. Rozsudku súdu prvej inštancie nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani to, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplynuli, ani že by súd opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 a nasl. CSP, alebo že by súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil, ak žalobu žalobcu zamietol.

28. Pokiaľ odvolacou námietkou žalobca vytykal nesprávnosť skutkových zistení z dôvodu nevykonania ním navrhovaných dôkazov, avšak žalobca v odvolaní neoznačil ktorý dôkaz navrhol vykonať a súd ho nevykonal, za tohto stavu je nutné konštatovať, že ani táto odvolacia námietka, ktorou žalobca odôvodňoval naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, nie je opodstatnená.

29. Predpokladom naplnenia odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, podstata ktorého spočíva v neúplnosti skutkových zistení pre nevykonanie navrhnutých dôkazov, totižto je, aby v konaní pred súdom prvej inštancie bol navrhnutý dôkaz, ktorý podľa odvolacej námietky odvolateľa (žalobcu) nebol pre náležité zistenie skutkového stavu vykonaný a zároveň, aby konkrétne označená skutočnosť, ktorá má byť týmto dôkazom objektivizovaná, bola pre rozhodnutie významná. Nestačí teda iba všeobecný odkaz na nevykonanie dôkazu. Strana konania (odvolateľ) musí v odvolaní označiť ktorý konkrétny dôkaz súd nevykonal, hoci bol na súde prvej inštancie stranou konania (žalobcom) navrhovaný, ako i akú konkrétnu medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť má tento dôkaz preukazovať, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca. Tieto právne významné skutočnosti však žalobca vo svojom odvolaní neuviedol.

30. Z obsahu odvolania žalobcu plynie, že žalobca v podstate spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie a z toho plynúce skutkové zistenia, predkladajúc vlastné hodnotenie súdom vykonaných dôkazov. Ani v tomto smere súdu prvej inštancie žiadne pochybenie vytknúť nemožno. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť ani žalobcom namietané vady v jeho procesnom postupe pri posudzovaní otázky bremena tvrdenia a dôkazného bremena a nesprávne právne posúdenie otázky splnenia povinnosti žalobcu tvrdiť a tvrdené rozhodujúce skutočnosti preukázať, pretože súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu, vzal náležite na zreteľ, že: a) strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu, b) strany musia uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval, c) súd skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie a len v prípade, ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú, d) súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale je vždy viazaný skutkovým vymedzením v žalobe a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbehu) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnu normu, a to v prípade, ak rozsah (preukázaných) skutkových tvrdení sa kryje s rozsahom tých skutočností, ktoré sú z pohľadu sledovanej (aplikovanej) právnej normy zásadne právne významné, inými slovami, ak žalobca tvrdí tie právne významné skutočnosti, ktoré sú upravené v právnej norme, ktorá predznamenáva výpočet skutočností potrebných pre záver o skutkovom a právnom stave veci.

31. Žalobca v odvolaní neopodstatnene namietol, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, lebo súd aplikoval nesprávny právny predpis – zák. č. 58/1969 Zb., hoci mal aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., lebo nesprávny úradný postup trval aj po dni 1.7.2004, čo plynie i z rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/107/2009. Súd prvej inštancie na vec aplikoval správnu právnu normu, v súlade so záväzným právnym názorom dovolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení sp. zn. 4Cdo/52/2019, v ktorom (o.i.) posudzoval opodstatnenosť dovolania žalobcu, v ktorom uviedol, z'že súd mal v danej veci aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z., keďže v zmysle rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 107/2009 platí, z'že pokiaľ nesprávny postup štátneho orgánu začal pred 1. júliom 2004 a pokračuje i po tomto dni, je nutné na vec aplikovať práve zákon č. 514/2003 Z.z. Dovolací súd vyslovil, že v tomto spore ide o nahradu škody uplatnenej z titulu nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 58/1969 Zb. a je povinnosťou súdu prvej inštancie, okrem vznesenej námietky premlčania, zaoberať sa dovodnosťou uplatnenej nahradu z hľadiska preukázania základných predpokladov zodpovednosti za škodu a to vznik škody, porušenie právnej povinnosti, príčinnej súvislosti medzi škodou a zavinení. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní náležite vychádzal z tohto záväzného právneho názoru dovolacieho súdu, a to aj pri posudzovaní žalovanou vznesenej námietky premlčania nahradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky a Okresného súdu Prešov podľa § 22 zákona č. 58/1969 Zb., náležite vychádzajúc z premisy, že: ... „Pri nahradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. uplatnenej z titulu nesprávneho úradného postupu, sa právo možno premlčať len uplynutím subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty podľa § 22 ods. 1 vety prvej tohto zákona, plynúcej odo dňa ziskania poskodeny m vedomosti o škode (o tom, z'že už vznikla), uznesenie najvyššieho súdu z 13. decembra 2018 sp. zn. 3 Cdo 3/2018, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, č. 3/2019 pod R 25/2019). Súdu žalobca neopodstatnene vytkol, že zamietnutie žaloby postavil na akceptovaní námietky premlčania vznesenej žalovanou v roku 2017, teda po 12 rokoch odškodňovacieho konania a že opomenul, že označiť precízne vinníka škody nie je povinnosťou poskodeneho, a preto z tohto dôvodu sa jeho nárok nemôže premlčať a nemôže obstať záver súdu, že nárok žalobcu o zaplatenie sumy 10.705,80 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému H. E. sp.zn. 2Ex 0319/97, Okresný súd Nové zámky sp.zn. Er 187/97, je premlčaný a že žalobca má naďalej možnosť pohľadávku vymáhať, odkazujúc na závery súdu v rozsudku z 16.11.2017.

32. Odvolací súd ako neopodstatnenú vyhodnotil i odvoláciu námietku žalobcu vo vzťahu k zamietnutiu nároku žalobcu o zaplatenie sumy 12.477,83 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému D. E. (sp.zn. 2Ex 0313/97, Okresný súd Galanta sp.zn. Er 1017/97), založenú na tvrdení, že súd nesprávne a v rozpore s judikatúrou posúdil doručenie listu žalobcu z 14.11.1998, lebo doporučená zásielka sa mu nevrátila, a preto nemohol mať ani pochybnosti o jej prípadnom nedoručení či nezaradení do spisového materiálu exekútora, ani že nevzal do úvahy fakt, že konkurzný správca Kontrola nemal žiadnu právomoc posilať dňa 13.10.2018 súdu návrh na zastavenie exekúcie proti povinnému E., pretože už 15.1.1998 bola uvedená pohľadávka postúpená žalobcovi, akcentujúc, že nároky kladené na súdy ohľadom organizácie doručovaných zásielok je nutné vyžadovať aj v prípade súdnych exekútorov, pričom nemožno od účastníkov požadovať, aby dokazovali obsah nimi odoslaných zásielok, pokiaľ tieto boli preukázateľne odoslané a doručené exekútorškému úradu. Žalobca súdu neopodstatnene vytkol, že nevzal do úvahy v otázke preukázovania obsahu listiny judikatúru predloženú žalobcom, ani rozsudok ESLP z 6.12.2005 vo veci Hornáček proti Slovensku (sťažnosť č. 65575/01), a súd postupoval v rozpore s judikatúrou, ak požadoval od žalobcu, aby preukázal obsah zásielok doručených exekútorškému úradu.

33. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v rozsudku NS ČR sp.zn. 32Cdo 3999/2007 sa najvyšší súd zaoberal otázkou rozloženia dôkazného bremena za situácie, kedy žalovaná preukázala doručenie zásielky súdu, t.j. ktorá súdu došla, ale nebolo zistené, čo bolo obsahom tejto zásielky. Najvyšší súd dospel k záveru, že ak bolo osvedčené, že zásielka pod podacím číslom 6211, o ktorej žalovaná tvrdí, že obsahovala vyjadrenie k výzve súdu, ktorým bola na vyjadrenie vyzvaná, nemôže súd požadovať po účastníkovi, aby preukázal čo bolo obsahom zásielky. Tento záver bol prevzatý NS ČR aj v rozsudku sp.zn. 28Cdo 1391/2010. V náleze ÚS ČR sp.zn. IV. ÚS 179/06 dovodil, že v prípade, kedy nemožno v súdnej evidencii dohľadať obsah konkrétneho faxového podania obsahujúceho podľa tvrdenia strany mimoriadny opravný prostriedok, nemôže byť strane konania táto skutočnosť pričítaná na obťaž a je nutné vychádzať z prezumcie jeho včasného podania. Základným predpokladom takého postupu je však unesenie dôkazného bremena zo strany účastníka konania, spočívajúceho v preukázaní odoslania a tiež doručenia takéhoto podania. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Súd pri svojom rozhodovaní

vychádzal zo záveru, že žalobca doručenie zásielky súdnemu exekútorovi nepreukázal. Tento záver žalobca v odvolaní nespochybňuje.

34. Pokiaľ žalobca v odvolaní odkazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 6.12.2005 vo veci Hornáček proti Slovensku (sťažnosť č. 65575, rozsudok je dostupný v anglickom jazyku na stránke hudoc.echr.coe.int), v ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v prípade sťažovateľa, ktorý predložil doručenkou zásielky odoslanej súdu v lehote na podanie odporu proti platobnému rozkazu, ktorá mala podľa jeho tvrdenia tento odpor obsahovať. Aj v tejto riešenej veci sťažovateľ odoslal doporučenú zásielku súdu v lehote na podanie odporu proti platobnému rozkazu, a túto skutočnosť riadne preukázal doručenkou, ktorá je považovaná za spoľahlivý doklad toho, že opravný prostriedok bol podaný dňa, ktorý bol uvedený na doručenke. Žalobca doručenkou súdu nepredložil.

35. Odvolací súd je v zhode so žalobcom v jeho názore, že citované nároky na súdy ohľadne organizácie doručených zásielok je nutné tiež vyžadovať v prípade súdnych exekútorov a ani v prípade exekučného konania nemožno od jeho účastníkov požadovať, aby dokazovali obsah nimi odoslaných zásielok, pokiaľ boli preukázateľne doručené exekútorскому úradu. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo. Žalobcovi sa totiž nepodarilo preukázať, že preukázateľne doručil exekútorскому úradu ním označené zásielky. Žalobca preto nenáležite odkazoval na označenú judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu s presvedčením, že z nej vyplýva prezumpcia doručenia podania ním učeného prostredníctvom prevádzkovateľa poštových služieb v situácii, kedy sa nepodarilo takéto podanie na súde dohľadať, nakoľko prehliadol, že taký záver v ním uvedených rozhodnutiach obsiahnutý nie je. Tieto rozhodnutia riešili procesne odlišnú otázku včasnosti procesných podaní v prípade, kedy tieto podania boli preukázateľne súdu (exekútorскому úradu) doručené, hoci neboli v súdnej evidencii dohľadané a otázku prezumpcie obsahu takých zásielok. NS ČR v rozhodnutí sp.zn. 23Cdo 2093/2022 vyslovil, že v prípade, kedy zákon spája účinky až dňom, kedy podanie dôjde súdu, nemožno vychádzať z legitímneho očakávania účastníka, že odovzdanie zásielky na poštovú prepravu samo o sebe zaručí, že podanie bude platne učené (obdobne ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 854/20).

36. Súd preto správne vychádzal z toho, že žalobca nepreukázal, že by jeho podanie odoslané exekútorскому úradu doporučené prostredníctvom prevádzkovateľa poštových služieb, bolo exekútorскому úradu doručené a pokiaľ nevychádzal z prezumpcie doručenia na základe žalobcom predloženého dokladu o odoslaní označenej zásielky, u ktorej nebolo zistené, že exekútorскому úradu došla, pričom žalobca sa nezaujímal o to, či jeho zásielka exekútorскому úradu došla a ani prípadne neuplatnil reklamáciu voči poskytovateľovi poštových služieb.

37. Preukazovať obsah zásielky nemusí podľa všetkých žalobcom označených rozhodnutí odosielateľ iba v situácii, kedy sa zásielka zreteľne dostala do dispozičnej sféry príjemcu a ten napriek tomu nevie z dôvodov na jeho strane preukázať jej obsah, čo nie je prípad prejednávanej veci.

38. So zreteľom na uvedené sa súd prvej inštancie za vyššie opísaných skutkových okolností neodchýlil od ustálenej judikatúry, podľa ktorej leží dôkazné bremeno vo všeobecnej rovine ohľadne určitých skutočností na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Súdu prvej inštancie preto nemožno vytknúť ani to, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by nesprávne vyložil použité zákonné ustanovenia, ak žalobcu o zaplatenie sumy 15.024,21 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému A. L. (sp.zn. Ex 1310/96, Okresný súd Prešov sp.zn. Er 486/97) zamietol vychádzajúc aj z úsudku, že exekučné konanie stále trvá a existuje možnosť vymoženiu pohľadávky a žalobcu o zaplatenie sumy 17.782,12 EUR s príslušenstvom v súvislosti s exekučným konaním proti povinnému C. F. (sp.zn. 2 EX 0316/97, Okresný súd Nové zámky sp.zn. Er 186/97) zamietol v časti nepriznania sumy 494,86 EUR s odôvodnením súdu, že to nebolo predmetom žaloby. Správnosť tohto záveru nemôže bez ďalšieho spochybniť odvolacia námietka žalobcu, že žalobca pri podaní žaloby dňa 1.3.2005 nemohol vedieť, že akurát v roku 2006 vznikne škoda 494,86 EUR, ktorú exekútori síce vymôžu, ale žalobcovi ju nevydajú. Súd nerozhodol proti zmyslu a duchu odškodňovania, ktoré vyžaduje, aby sa poškodený žalobca najprv obrátil so svojím nárokom na žalovanú.

39. Poukazom na uvedené je nutné urobiť záver, že v prejednávanej spore neboli preukázané žiadne zo žalobcom tvrdných pochybení, ktorému sa tak uplatnenými odvolacími námietkami spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku nepodarilo, preto odvolací súd rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho výroku o trovách konania.

40. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 a § 396 CSP tak, že v odvolacom konaní procesne úspešnej žalovanej nepriznal náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný, a to nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).